CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

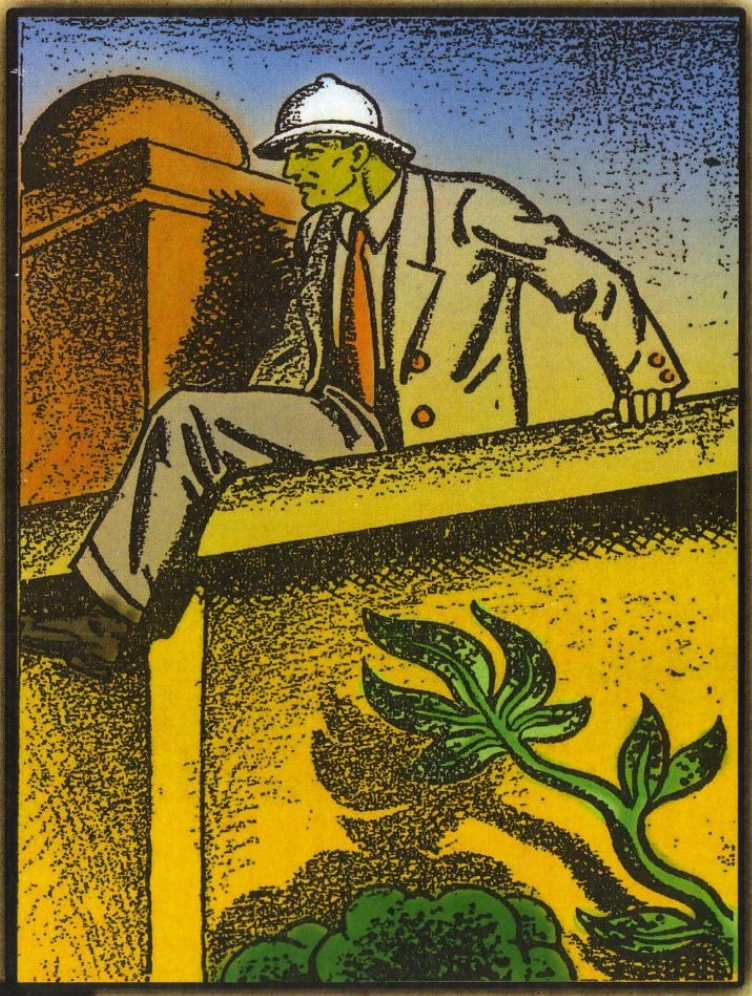

56

MISTERUL DIN ALGARVE

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

MISTERUL DIN ALGARVE

Nr. 56

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

MISTERUL DIN ALGARVE

Capitolul 1
Schimbul

— Măi să fie! Am făcut-o şi pe asta. Acum pot să-ţi mărturisesc cu inima deschisă Bill că atunci când am avansat această propunere nebunească nici prin cap nu mi-a trecut că o să şi reuşească.

— Şi atunci de ce-ai făcut-o, Sam?

— Păi erai atât de dărâmat, încât nu mai vedeam o altă soluţie. Orice era mai bun decât apatia şi deznădejdea.

— Adevărul e Sam, că dacă n-ar fi fost amicul Ron aici de faţă, nici nu ne-ar fi reuşit. Blestemaţii ăia de niponi, ne-au luat-o şi de data asta înainte.

— Ai dreptate Bill, şi pentru asta n-o să-i putem mulţumi niciodată îndeajuns lui Stilwelll. Mă şi vedeam muşcându-te într-un acces de furie turbată făcu Sam, haz de necaz şi totodată aluzie la ce urma să li se întâmple în

spitalul în care fuseseră duşi după răpire de japonezi.

Cei doi prieteni purtau discuţia aceasta în timp ce prietenul lor, pilotul englez, plecase în oraş pentru a căuta o nouă locuinţă secretă în care Sam şi Bill să se mute împreună cu prizonierul lor nipon. Acesta cum se trezise din leşin fusese cloroformizat din nou, pentru a nu le crea dificultăţi în legătură cui transportul. Sigur ar fi putut să-i ia cu ei tot atât de bine şi pe cei doi servitori ai baronului, dar n-o făcuseră din motive bine întemeiate. Mai întâi una este să transporţi un om, aparent leşinat şi alta, trei. Pe de altă parte trebuiau să rămână oameni valizi şi din partea japonezilor pentru a organiza schimbul. În plus prietenii noştri considerau că persoana şefului era suficientă pentru schimbul de ostateci. După ce acesta s-ar fi realizat intenţionau să treacă graniţa cât mai repede în Portugalia neutră, şi pe cât posibil, într-un oraş de coastă de unde ar fi putut găsi mai uşor un pachebot care să-i ducă în patrie. De data asta erau în posesia propriilor paşapoarte, cât despre paşapoartele fetelor şi banii pe care-i aveau acestea asupra lor, se gândeau să-i reprimească cu ocazia schimbului, cum se spune, la pachet! După câte constataseră şeful niponilor baronul Nagatsky mai urma să fie imobilizat la pat în urma accidentului de maşină când îşi fracturase ambele picioare, cel puţin două luni şi în acest răstimp, cei doi tineri aveau de gând să fie departe. Se înţelege, că şi fără a lua practic parte la acţiune aşa cum evenimentele din urmă o dovediseră blestemaţii aceştia de asiatici cu dispreţul lor suveran faţă de moarte erau şi aşa deosebit de periculoşi, între timp prizonierul lor făcu ochi. După câteva gemete mai mult sau mai puţin înăbuşite, acesta întrebă, pe o voce destul de calmă, deşi se vedea clar că omul clocotea de furie.

— Unde mă aflu?

— Acolo unde trebuie, îi răspunse Sam.

— Nu cu tine vorbesc negrule, veni răspunsul suficient

de obraznic pentru unul în condiţia lui. Dar Sam se pomi să râdă.

— Negru sau galben totuna e. Numai pentru că tu deşi nu eşti negru, vei mai începe şi să muşti, prietene. Până la urmă chiar ai tăi te vor împuşca exact ca pe un câine spurcat.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Exact ceea ce auzi. Licoarea pe care ne-ai pregătit-o tu în seringa aceea, va ajunge în venele tale. Nu ţi-am administrat-o până-acum, numai pentru că nu erai conştient pe deplin din ceea ce ţi se întâmplă. Aş vrea să savurezi şi să anticipezi fiecare moment din cele care urmează să vină, baroane, îi servi Sam acum ticălosului exact meniul pe care acesta-l comandase, doar c-o seară mai înainte cu cei doi prieteni.

Bill se păstră în rezervă, fără a interveni deocamdată. Fireşte că era numai un joc machiavelic a lui Sam menit a înfrânge rezistenţa psihică a adversarului său şi a-l determina să apuce pe calea negocierilor. Oricum Bill n-ar fi acceptat niciodată celui mai înverşunat duşman al său să i se aplice tratamentul imaginat chiar de „beneficiar” şi probabil nici Sam n-ar fi făcut-o. Asta fireşte că nu însemna să renunţe de-a recurge la ameninţarea cu asta pentru a-şi atinge scopurile. În definitiv, probabil că tocmai încăpăţânarea niponului îi va sili la acest gen de tortură pur mentală. Spre deosebire de ei însă, niponul mai deţinea o monedă de schimb, fetele răpite, pe când ei aseară nu dispuseseră absolut de niciuna. Dacă nu ar fi intervenit salutar Stilwelll, în ultima clipă, soarta lor ar fi fost pecetluită. Ultimă alternativă cât decât viabilă ar fi fost să-şi ia ei înşişi zilele.

— N-o să îndrăzneşti asta, niciodată negru murdar!

— *Watch me!* (Priveşte-mă!) rânji Sam cu toată gura, scoţând din caseta pe care Stilwelll din precauţie o luase cu sine, fiola blestemată. Când Nagatsky băgă de seamă ce vrea să facă Sam, se făcu mai galben decât era în

realitate.

— Eu sunt un negru murdar iar tu vei fi un galben infectat, cum îţi place asta?

— Opreşte-te nebunule, opreşte-te. Cum îţi vei mai putea recăpăta dup-aceea sora, Gazon-san? i se adresă el aproape politicos lui Bill care nu intervenise până acum în discuţie.

— Păi oricum n-o s-o mai recapăt făcu pe resemnatul Bill. De vreme ce le-am căutat peste tot prin sălile de spital şi nu le-am găsit?!

— Nu sunt la spital ci la o adresă ascunsă. Oricum, nu le puteam păstra la vedere.

— Şi cu ce mă ajută pe mine asta?

— Să lăsăm discuţia cu acest mizerabil, Bill. Îi fac mai întâi injecţia şi apoi ducă-se dracului. Din partea mea e chiar mai bine aşa. Pot să şi-l recupereze pe urmă şi fraţii lui galbeni. Tot vor fi siliţi să-l împuşte până la urmă.

Lui Bill aproape că-i veni să râdă văzând îndârjirea simulată a prietenului său. Sigur că totul era o regie menită să vâre groaza în acest nemernic, pentru a-l determina să fie primul care să avanseze propunerea de negociere. Dominat de frică cum era, poate c-ar fi fost nevoit să renunţe la vreo viclenie de ultimă oră menită să-i lase cu buzele umflate, cum din păcate se mai petrecuseră lucrurile, de atâtea ori. Sam se apropie hotărât cu siringa în mână, şi-i ridică demonstrativ braţul niponului, a cărui faţă Bill văzu clar cum se acoperă de o sudoare rece.

— Opreşte-l pe nebunul ăsta, mister Gazon, aproape că strigă din toţi bojocii înnebunit de groază, Nagatsky. Îţi jur pe strămoşii mei că încă astăzi îţi vei recăpăta sora şi pe prietena ei. Ce-mi pasă mie de cele două, viaţa mi-e mai dragă!

Dar Sam se prefăcu că nu aude, astfel încât Bill fii silit să se apropie de prietenul său oprindu-i chipurile, mâna.

— Stai Sam, auzi! Thea trăieşte şi se mai află încă în

oraş. Dacă-i faci injecţia fie şi din răzbunare n-o să le vedem niciodată pe cele două fete.

— Bill tot mai crezi în vorbele nemernicului ăstuia? Ne-a păcălit de-atâtea ori, şi cu siguranţă o va face şi acum. Cu siguranţă fetele sunt îmbarcate pentru vreun bordel de lux din Orientul Apropiat, şi nu mai sunt în puterea baronului. Cel puţin să mă răzbun, pentru ce ne-a făcut aseară.

Din nou prinse să se tânguie niponul jurându-se pe toţi zeii şi strămoşii săi, implorând cu cuvintele:

— Dacă de data asta nu mă voi ţine de cuvânt, să mor de ce mai grea moarte. În decurs de două ore pot da dispoziţii să vi se aducă fetele.

În timp ce încă se mai aflau în deliberare sosi şi Stilwelll. Bill îi făcu semn acestuia să-l ia pe Sam deoparte pentru a putea rămâne chipurile, singur cu prizonierul. După ce Sam dispăru cu Stilwelll în bucătăria apartamentului, niponul îşi întoarse ochii îngroziţi înspre Bill.

— Ce spui de propunerea mea?

— Din păcate nu prea am încredere în dumneata, deşi n-aş vrea nici să ratez şansa de a-mi recăpăta sora. E foarte greu să-l ţin în frâu pe amicul Sam care ţine morţiş să se răzbune. Pentru el fetele nu înseamnă şi n-au însemnat mare lucru, fiindcă nu-i sunt rude. Ceea ce face, face pentru mine. Pe cât mi-e de credincios pe-atâta este de ranchiunos, ţin să ţi-o spun pe şleau. Ţine morţiş, să-ţi administreze injecţia cu virusul ăla, deşi eu aş fi pentru o sentinţă imediată şi mai sumară. Dacă nu facem treaba asta repede, nu mai garantez de nimic.

— În două ore te asigur mister Gazon, că-ţi vei revedea sora.

— S-o revăd nu-i de ajuns, trebuie s-o recapăt împreună cu toate bunurile sale.

— Viaţa şi libertatea mea, pentru cele două.

— Nu-i suficient! La ce-mi va servi dacă vrând să-ţi iei

revanşa ne vei urmări şi vom relua totul de la capăt?

— Asta nu se va întâmpla, fiindcă nu merită efortul. V-am subestimat, spre ghinionul meu. De data asta îţi voi jura pe strămoşi.

— Aşa să faci, dacă vrei să mai ai o şansă.

După ce japonezul îi invocă pe toţi strămoşii săi, şi făcu jurăminte solemne, pe care la drept cuvânt Bill nu le luă cine ştie ce în serios, Bill îl rechemă pe Stilwelll în cameră şi-i spuse pe un ton foarte grav.

— E ultima dumitale şansă, Nagatsky de a-ţi mai prezerva viaţa asta mizerabilă. Nu voi avea niciun scrupul să te dau pe mâna lui Sam la cel mai mic semn de trădare. Acum te rog ia legătura cu subordonaţii dumitale. Vom face schimbul în parcarea de la intersecţia Caile del Arenal cu Caile de la Montera.

Asupra acestui loc se înţeleseseră în prealabil cei trei prieteni că este cel mai convenabil din toate punctele de vedere să se facă schimbul. Nu dură mai mult de o jumătate de oră şi după ce baronul luă legătura cu oamenii săi cei trei prieteni porniră împreună cu prizonierul lor spre locul vizat, într-o maşină închiriată de la o staţie de taximetre. Peste o altă jumătate de oră erau în locul de parcare. Potrivit instrucţiunilor primite de la Bill un singur japonez însoţi fetele la locul convenit pentru schimb, şi deşi Nagatsky dăduse ordinele sale în limba engleză solicitând expres prezenţa unui singur om din garda sa la faţa locului, Bill nu putea ştii în ce măsură locotenenţii lui Nagatsky se vor ţine de cuvânt. Nu era deloc exclus să stea pe undeva la pândă şi în momentul când îşi vor fi recuperat şeful, să şi pornească vânătoarea asupra lor.

Tocmai din acest motiv Stilwelll plecase mai devreme să „aranjeze” lucrurile. În momentul când apăru taxiul pe care-l solicitaseră cei trei amici, în care se găseau japonezul însoţitor şi fetele, Sam îi făcu semn şoferului şi niponului însoţitor să vină să-şi ridice şeful. Thea şi Iwana

Barrowa dădură fuga şi căzură cu lacrimi şiroind pe obraz în braţele lui 3111. Acesta le împinse uşurel în maşină emoţionat şi el până la lacrimi dar ne lăsând să se vadă:

— Repede în maşină şi s-o tulim de-aici. În blestemaţii ăştia nu am încredere deloc. Adresându-se apoi lui Nagatsky:

— Dacă ne mai urmăreşti şi mai încerci ceva împotriva noastră, te ucid ca pe un câine şi-apoi fie ce-o fi după aceea. Ţine bine minte vorbele mele.

Niponul nu-l mai învrednici cu niciun răspuns, ci luat pe sus de şoferul de taxi şi subordonatul său fu transportat până la maşina cu care fuseseră aduse cele două fete. Bill insistase ca ambele părţi să se folosească de taxiuri din raţiuni evidente. În primul rând îşi putea da seama de buna sau reaua credinţă a niponilor, dacă şoferul ar fi fost de obârşie asiatică ceea ce nu fusese cazul, pe de altă parte, Bill se înţelesese cu Stilwell să schimbe imediat ce-ar fi dat colţul, maşina, astfel încât să-şi poată pierde urma mai uşor. De parcă şi această măsură de precauţie n-ar fi fost suficient de sigură, planul era ca ulterior să se folosească de propria maşină închiriată cu câteva zile mai înainte de către englez şi care avea să-i ducă pe calea cea mai scurtă în Portugalia vecină. Stilwelll însuşi avea să fie la volan. Era vorba de-o limuzină luxoasă de culoare închisă prevăzută cu perdele care i-ar fi dus în cel mai scurt timp măcar până la graniţă. În fine, după ce schimbul se efectuă, taxiul o pomi înspre nord pe Caile de la Montera, pe care n-o străbătu decât pe jumătate pentru a o apuca spre vest înscriindu-se pe Gran Via. Aici în spatele unei clădiri aparţinând Şcolii Tehnice pasagerii au coborât din maşină. Abia după ce primul taxi se îndepărtă au parcurs pe jos încă vreo 100 de metri până la o altă staţie de taxi. De acolo, s-au reîntors la vreo două străzi în apropierea hotelului, unde Stilwelll îşi avea parcată maşina, limuzina pregătită în prealabil pentru plecarea înspre graniţă.

R. de Sta Clara
Mértola
Odeceixe
Almodôvar
Valle de Telha
Aljezur
Monchique
Arrifana
Alcoutim
Costa Vicentina
Caldas de Monchique
Carrapateira
Silves
Budens
Lagos
Baranco Velho
Vila do Bispo
Cabo de São Vicente
Burgau
Luz
Praia da Rocha
Vila Real de Santo António
Sagres
Carvoeiro
Armação de Pera
Albufeira
São Brás de Alportel
Quarteira
Loulé
Monte Gordo
Valle do Lobo
Tavira
Estoi
Quinta do Lago
Olhão
FARO

Capitolul 2
Spre Portugalia

— Când m-am văzut în puterea niponilor, şi în apropierea mea pe doctorul cu injecţia fatală, pierdusem orice speranţă s-o mai revăd pe Thea, oftă uşurat Bill.

— Cât, despre mine am crezut sincer că n-o să mai văd pe nimeni, oftă ostentativ, Sam.

— Ah Bill nici eu nu speram să vă mai revăd vreodată, mărturisi Thea strângându-se la pieptul fratelui său.

— Uite Thea şi tu Iwana acestui om făcu Bill arătându-l pe Stilwelll care se instalase la volan îi datorăm nu numai revederea dar şi vieţile noastre.

Privirile admirative ale celor două fete căzură pe umerii laţi ai tânărului pilot englez care conducea limuzina.

— Va trebui să ne povestiţi băieţi, interveni şi rusoaica Barrowa. De unde vă cunoaşteţi?

— E poveste lungă, iar acum nu-i momentul pentru acest gen de istorisiri, replică Stilwelll, care deşi era angrenat în trafic nu-i scăpase discuţia dintre frate şi soră. E suficient să ştiţi că Bill şi Sam mi-au salvat mie în prealabil viaţa.

— E-adevărat Bill?

Dar acest dialog nu era menit să continue. Stilwelll îl întrerupse destul de brusc remarcând.

— Iată cât ne putem baza pe cuvântul blestemaţilor de galbeni!

— Despre ce-i vorba Ron? se interesă Sam.

— Iniţial am crezut că este o coincidenţă, dar acum sunt aproape sigur. O altă echipă de niponi ne urmăreşte.

— Bine, dar am fost cât se poate de prevăzători.

— O fi nu zic ba, dar acum mi-a venit în minte perechea aceea chipurile, de îndrăgostiţi care se aflau pe-o motocicletă. Din cauza căştilor nu le-am putut recunoaşte profilul. Aceştia în mod curios păreau să aibă aceeaşi direcţie, şi acum dacă nu mă înşel îi văd într-o maşină. Schimbul trebuie să se fi petrecut, în momentul când am trecut pe sub apeductul acela pentru a accede la noua staţie de maşini.

— Şi totuşi Nagatsky se temea la un moment dat atât de tare pentru viaţa lui încât nu credeam că va risca această urmărire. Oricum de comandat n-o putea comanda întrucât am fost cu toţii martori la discuţia pe care a avut-o cu subordonaţii săi.

— Cine ştie, chiar dacă baronul n-o fi dat el însuşi ordinul, vreunul dintre locotenenţii săi mai zelos, se poate să fi acţionat din proprie iniţiativă. Orice organizaţie criminală, are şi un „şef’ mascat, un fel de contraspionaj intern, cu sarcina expresă de a-l supraveghea pe primul, adică pe şeful numit oficial.

— Şi-n acest caz ce-i de făcut? N-ar fi mai nimerit să ne coborâm şi să ne răfuim cu niponii chiar acum?

— Este ultima alternativă, şi-aş evita-o în împrejurările de faţă. Mai întâi să vedem ce poate maşinuţa mea. Timp pentru asta avem berechet mai ales după ce ieşim din Madrid.

Sigur că Stilwell se referea la prezenţa fetelor cărora nu le-ar fi primejduit din nou libertatea printr-o confruntare ad-hoc cu niponii. Nu atâta vreme cât avea încredere în vehiculul său şi-a abilităţile sale de şofer. Aşa se şi petrecură lucrurile. Stilwelll se dovedi a fi un pilot excelent nu numai în aer dar şi terestru. Nu-i vorbă că şi limuzina sa poseda un motor excelent care zbura nu alta.

Din prevedere atâta timp cât maşina urmăritoare se menţinea la o distanţă ce-i drept tot mai mare în urma lor, nu luase direcţia direct către graniţă, ci o făcură de-

abia când ajunseseră la o încrucişare de drumuri iar cei care le veneau pe urmă rămăseseră de-o bună jumătate de oră în urmă.

— Ei de-acum să poftească dumnealor să ne mai urmărească, făcu cu un oftat de mulţumire, Sam.

— Nici nu-i nevoie prietene, îl asigură Bill. Oare paşapoartele n-au fost odată în posesia niponilor? Nu-i chiar atât de greu să deduci din asta că vrei să părăseşti ţara.

— Da, numai că graniţa cu Portugalia nu-i singura. Franţa sau Italia sunt alegeri la fel de bune.

— În sfârşit să sperăm că i-am derutat oleacă. Asta numai dacă n-au găsit şi biletul în care specificam că fetele trebuie să ne aştepte la Algarve în Spania.

— Acest lucru nu s-a întâmplat Bill pentru că eu însumi din prevedere sau instinct de conservare am ars biletul, se pronunţă acum şi Barrowa.

— Excelent Iwana, o lăudă Bill. Atunci să sperăm că vom reuşi să-i inducem în eroare, pe niponi.

— Când vom ajunge în Portugalia, Bill? se interesă şi Thea, care continua să-şi manifeste îngrijorarea cu privire la perspectiva de-a cădea din nou în mâinile răpitorilor ei şi-a prietenei sale.

— În linie aeriană, dreaptă, cum s-ar zice oftă Bill căruia-i rămăsese gândul la Stormovikul care se afla de-acum în custodia naţionaliştilor, ar fi o distanţă de aproape 535 de kilometri pe care i-am fi străbătut în mai puţin de-o oră chiar până în port. Cu maşina, la viteza asta, se uită el apreciativ în direcţia lui Stilwelll, în cel mult opt ore.

— Opt ore, Bill? se înfioră Iwana pentru care aşteptarea asta incertă încă i se părea totuşi prea mult.

— La ce te-aşteptai? Sunt totuşi 751 de kilometri pe şosea şi sunt sigur că drumul nu este peste tot chiar atât de bun.

— Bineînţeles, doar numai până la graniţă vom face

mult mai puţin, o linişti Sam.

— Numai că nu e de preferat să trecem graniţa chiar atât de aproape de Madrid, opină şi Stilwelll care auzise totul.

— Aşadar, ţinem direcţia constant sud, sud-vest mergând paralel cu graniţa. E preferabil să trecem dincolo, doar în regiunea mai puţin bântuită de ravagiile războiului.

Aceasta era o măsură de prevedere cât se poate de înţeleaptă. Cu cât era mai puţină zarvă şi suspiciune la graniţă cu atât puteau spera să poată depăşi şi acest obstacol mai bine. Lui Bill şi Sam nu le puteau ieşi din minte ce mai păţiseră odată pe drumul dintre Guadalajara şi Madrid din cauza unor patrule militare sau paramilitare care nu odată s-au dovedit a fi adevărate bande de tâlhari, cu procură de la vreuna dintre taberele beligerante. După vreo trei ore şi jumătate de cursă continuă, au ajuns la un punct de graniţă care li se părea mai accesibil.

— Halt! sună şi aici porunca imperativă aunei patrule militare, Stilwelll.

— *De descuento! Pasaportes!* (Opriţi, paşapoartele!) continuă imperturbabil unul dintre militari îndreptând ţeava armei sale automate înspre geamul deschis de-acum al maşini, ţintind direct înspre capul lui Stilwell împiedicându-l astfel ca s-o pornească în trombă.

Probabil că procedura aceasta şi-o însuşiseră grănicerii în urma unor încercări disperate de acest gen. Desigur că acum nu mai era cazul. Posedau toate hârtiile trebuincioase, câştigate cu atâta trudă şi acum Bill făcu uz de ele. De-abia după ce un sergent examină cu atenţie documentele studiind fotografiile şi examinându-i la rândul lor pe fiecare dintre ocupanţii limuzinei cu deosebită atenţie, deschise gura pentru a pronunţa aşteptatele cuvinte:

— *Pasarlo permisible!*

Numai că şi de data asta lucrurile nu se brodiră deloc în sensul dorit. De-abia schiţase gestul sergentul de-a le înmâna îndărăt documentele că şi apăru din dosul unei barăci un locotenent care ridică mâna oprindu-l de-a o mai face. Dorea chipurile să examineze la rându-i şi el documentele. Sergentului nu-i mai rămăsese prin urmare altceva de făcut decât să se conformeze. Ofiţerul la rândul său se prefăcu a studia cu foarte mare atenţie din nou documentele după care întrebă,

— Cine este Iwana Barrowa?

— Eu, răspunse fata mirată.

— Ce naţionalitate ai dumneata?

— Rusă, veni prompt răspunsul.

— Aha, făcu satisfăcut ofiţerul şi pe faţa sa se lăţi un zâmbet triumfător. Exact ceea ce am bănuit. Deci o spioană a lui Stalin.

— Domnule ofiţer am spus, naţionalitate rusă iar nu sovietică. Eu n-am mai fost în Rusia de la revoluţie.

— Ce-are a face una cu alta? După câte ştiu spionii activează peste graniţă iar nu în ţara lor, de origine.

Era clar că acest locotenent căpos ţinea morţiş să-i şicaneze, demonstrându-le totodată subalternilor săi un exemplu de vigilenţă. Acum însă ieşi la rampă Stilwelll. Pe un ton tăios cum nu i-ai fi putut-o bănui la acest om calm în aparenţă i se adresă locotenentului:

— Ascultă-mă bine locotenente. Hârtiile astea ne-au fost înmânate personal la Madrid de către colonelul Valdez, Cu autorizarea expresă a generalului Olivera. Ia imediat legătura telefonică cu unul dintre aceştia, fie şi cu căpitanul Cordobez, pentru că dacă continui să ne faci şicane te asigur că vei fi mutat disciplinar direct la trupele combatante. Prin stupiditatea dumitale deghizată în vigilenţă, primejduieşti cauzei. M-ai înţeles oare bine?

Ofiţerul rămase cu gura căscată la auzul acestor vorbe atât de îndrăzneţe. Totuşi evocarea acestor nume de militari care nu i se păreau necunoscute îşi avusese

consecinţele sale. Fără a mai spune nicio vorbă dar făcându-le semn oamenilor din patrulă să nu slăbească vigilenţa se îndepărtă în ghereta sa. Nu le dădu drumul pur şi simplu pentru a nu coborî în ochii oamenilor pe care-i comanda dar nici nu merse mai departe cu intransigenţa sa ostentativ afişată. După aproximativ un sfert de oră se întoarse spăşit, duse mâna la chipiu, salută regulamentar, le reînmână documentele pe care anterior le luase cu sine, după care mai spuse doar trei cuvinte:

— *Excusa, pasarlo permisible!*

* * *

Districtul Algarve este al treilea după districtele Lisabona şi Madeira ca bogăţie şi importanţă, incluzând o arie mai mare decât 5000 de kilometri pătraţi situată în sudul extrem al ţării. Vechea denumire maură Al Gharb al Andalus, având semnificaţia de „vest” îi trădează bogatul trecut istoric. Există vreo 16 oraşe mari dar capitala districtului este Faro. Pe timpul maurilor care au cucerit provincia în anul 711 provincia avea o altă capitală, străvechiului oraş Silves. Urme ale migraţiei vizigote şi înainte de asta romane şi cartagineze sunt încă vizibile şi azi în anumite locuri special conservate, cele mai mari oraşe cu populaţia cea mai numeroasă după Faro, este concentrată în oraşele Portimao, Albufeira, Olhao, Silves, Lagos şi aşa mai departe. Cei trei amici deciseseră deja pe când se aflau în capitala Spaniei să se îndrepte spre Faro, cel mai sudic oraş-port al ţării. Aici intenţionau să găsească un pachebot înspre patrie pentru a se sustrage odată pentru totdeauna urmăririi nefaste a japonezilor. Pogorâse seara şi nu mai era departe până la lăsarea completă a întunericului când îşi făcură intrarea în oraşul Faro. Drumul nu fusese uşor şi doar rezistenţei

autovehiculului şi măiestriei şoferului îi datorau cei patru pasageri în afară de şofer că izbutiseră să-şi atingă ţelul încă înainte de-a se fi înnoptat. De aici din acest oraş nu-i mai despărţeau decât 7 kilometri de laguna Ria Formosa care ea însăşi se întinde pe o suprafaţă de 170 de kilometri pătraţi. Deocamdată aveau de gând să-şi petreacă noaptea la un hotel, fiindcă cu toţii şi îndeosebi fetele erau foarte obosite. A doua zi în zori vor vedea ce fel de opţiuni li se oferă.

— Ei iată-ne şi la Faro prieteni, constată Stilwelll când în depărtare se iviră luminile oraşului. Oprise pentru un moment limuzina şi trăsese pe marginea şoselei pentru o mică consfătuire înainte de-a intra în oraş.

— Ai mai fost în oraş Ron? îl întrebă Sam pe noul lor prieten.

— Da, în urmă cu câţiva ani am colindat întreaga Portugalie împreună cu părinţii şi sora mea. Pot spune că cunosc cât de cât oraşul.

— Dacă aşa stau lucrurile, atunci cu siguranţă poţi să ne recomanzi un hotel. Am convenit pe drum că noaptea asta trebuie să ne odihnim neapărat. Drumul în sine a fost solicitant dar şi tribulaţiile noastre cu niponii n-au fost de colea, a fost de părere şi Bill.

— Nu pot decât să-ţi dau dreptate Bill, a fost de acord Stilwelll. Vă voi duce la cel mai bun hotel din oraş, unde am mai fost cazat aşa cum am spus odinioară, cu speranţa că vom putea petrece o noapte relaxantă.

De data asta Sam nu protestă. În general Sam era împotriva cheltuielii nechibzuite a banilor, pentru un lux care nu i se părea necesar. Sau poate că spera în ascuns că nu va fi nevoie să scoată banii proprii de la teşcherea, bazându-se şi de data asta pe pe punga mai largă a gentlemanului Ron. Sau poate că era o anumită senzaţie de jenă dată fiind prezenţa fetelor alături.

Maşina se puse în mişcare şi intrară în oraş. Desigur nici pe departe Faro nu se asemăna cu Madridul, dar cel

puţin nu se mai simţeau atât de ameninţaţi ca în marea metropolă spaniolă. În definitiv, tot ceea ce doreau acum, era pace, linişte şi uitare, măcar pentru câteva zile după ceea ce li se întâmplase de curând. Nici nu-şi dădură seama cum au ajuns de repede în faţa unei clădiri superbe ridicată în stil maur, dar având toate atributele soliditătii unei confortabile şi maiestuoase construcţii din contemporaneitate. Nu-i vorbă că şi numele de MAJESTIC, era mai mult decât sugestiv. Stilwelll îşi preluă repede îndatorirea de gazdă având în vedere că mai fusese aici şi le făcu repede formele la recepţie, mai ales că de data asta toate hârtiile erau în ordine. Unul dintre băieţii hotelului se înhamă la bagajul doamnelor, şi-i însoţi până la etajul doi unde li se arătă cele două apartamente închiriate de Stilwelll, plasate faţă în faţă, la numerele 244 şi 268 de pe partea opusă. Primul se dovedi a fi un apartament cu trei camere, pentru bărbaţi iar al doilea un apartament extrem de cochet pentru doamne. Numai ce-şi depuseseră bagajele în dulap despachetându-şi câteva lucruri că cele două prietene şi bătură la uşa apartamentului vecin.

— Ne primiţi? făcu Thea ţuguindu-şi buzele bine conturate într-un surâs inchizitorial.

— Cu dragă inimă le răspunse bucuros Stilwelll, care în ultimul timp părea că nu mai poate să-şi desprindă privirea de pe silueta graţioasă a surorii lui Bill. Aţi sosit la ţanc, fiindcă tocmai voiam să vă invităm la masă.

— N-ar fi mai bine să ne mulţumim cu ceva frugal? Eu şi Iwana suntem cumplit de obosite, ca să mai ieşim acum în oraş, opină Thea.

— Cine spune că trebuie să ieşim în oraş? La parter se găseşte un restaurant foarte bine înzestrat şi cu servire promptă, îi anunţă englezul.

— Păi dac-ai mai fost pe-aici trebuie s-o ştii mai bine. Numai dacă s-au păstrat bunele obiceiuri, replică Bill.

— Oricum ar fi, trebuie să-i mulţumim din suflet lui Ron

pentru invitaţie, întrucât o cină chiar frugală aici sus nu e cu putinţă, constată cu oviectivitate Sam.

— Cum aşa? De obicei tu Sam te îngrijeşti întotdeauna de cele ale pântecului. Cel puţin aşa m-ai obişnuit.

— De data asta a fost o excepţie Bill. Cu toată tevatura asta cu japonezii, am uitat cu totul de cele pământeşti, se pronunţă Sam făcându-i cu ochiul lui Stilwelll. Pe de altă parte ca voi toţi prieteni, sunt lihnit de foame. Doar toată ziua n-am pus în gură absolut nimic.

Asta aşa era de aceea conştienţi fiind că somnul va fi mult mai dulce cu stomacul plin, au coborât sub conducerea englezului la parter. Obiceiurile bune ale casei se dovedi că nu se schimbaseră deloc, astfel că oaspeţii au făcut din plin cinste bucatelor. Nici de data asta deşi Bill prevenit din timp de apucăturile de samsar ale lui Sam îşi scoase ostentativ portofelul, Stilwelll galant ca la început nici nu vru să audă.

— Păstrează-ţi dolarii, Bill pentru că vei avea încă mare nevoie de ei. În ceea ce mă priveşte, crede-mă problema banilor nu mă frământă.

întrucât englezul ţinea morţiş să achite nota, pentru a nu-l jigni se făcu că renunţă.

— O să mă revanşez atunci la plata cazării, îi sugeră Bill.

— *Sure Bill, you'll do that* (sigur Bill, aşa va fi) surâse pişicher Stilwelll.

Odată ajunşi sus, Iwana şi Thea moleşite de drum şi în urmă de masa bogată abia de se mai puteau ţine pe picioare. La intermitenţe îşi duceau mâna la gură mascându-şi câte un căscat.

— Noapte bună, prieteni, noapte bună Mr. Stilwelll, făcu Thea adresându-i englezului cel mai graţios zâmbet posibil în circumstanţele date.

Capitolul 3
Omorul din hotel

De obicei Sam avea un somn sănătos rareori tulburat de vise sau coşmaruri. În cele mai neprielnice locuri dacă era obosit era suficient să pună capul jos şi să adoarmă. Din acest punct de vedere avea liniştea sufletească a unui explorator gata oricând să valorifice orice perioadă de răgaz, în junglă ca şi pe vârful unui munte, în centrul unui megalopolis supraagolomerat ca şi în pustiul arzător al Saharei, pentru a-şi reîncărca prin somn bateriile şi astfel să fie gata de a lua în piept alte noi provocări. De data asta fusese cu adevărat privilegiat. Liniştit dinspre partea japonezilor care-i făcuseră atâtea zile fripte în timpul din urmă, cu burta plină, ceea ca să spunem adevărul nu i se întâmpla prea des, avea toate motivele de-a plonja într-un somn adânc, de bebeluş şi a nu se deştepta deloc decât în zori, plin de optimism şi energie cum se întâmpla de fiecare dată când se trezea. De data asta, în mod excepţional se întâmplă altfel. Fie că visase ceva rău, ceea ce la rândul său constituia o excepţie fie că fusese aievea, auzise sau cel puţin i se păruse că auzise un ţipăt înfundat. Deodată un gând teribil, i se înşurubă în mintea înceţoşată: fetele! Ţipătul venise de *vis a vis*, şi doar de pe partea opusă apartamentului lor i se păruse că venise ţipătul. Ce să facă acum? Să-i alerteze pe cei doi prieteni care erau cufundaţi într-un somn binemeritat, pentru ca să se stabilească ulterior că totul nu fusese decât o iluzie, un fel de *bad dream*? Desigur o să facă haz pe seama lui plus că le mai deranja

şi pe fete. Că ceilalţi doi, Bill şi Ron nu auziseră nimic era explicabil deoarece doar numai camera lui dădea spre exterior fiind cea mai apropiată de culoarul care despărţea cele două şiruri de apartamente. Sam se hotărî. Se a uită la ceasul brăţară.

Trei şi un sfert!

Prea devreme pentru a alerta pe toată lumea. Îşi trase repede pantalonii peste indispensabili şi deschise fără zgomot uşa, păşind doar în ciorapi, uşor, fără a face zgomot pe coridor. Uşa de la apartamentul 268, părea neatinsă dar clar vizibilă în semiobscuritatea generată de un mic bec de control aflat la o depărtare de 10 metri. Înaintă şi apăsă uşor pe clanţă. Uşa nu se deschise, semn că mai era încă încuiată. Ce să facă acum? Doar n-o să sune în toiul nopţii la uşa fetelor, aşa cum era, în ţinuta asta sumară! Exact în acelaşi moment i se păru că aude din nou un zgomot dar nu venind din dosul uşii închise ci puţin mai jos. Un zgomot uşor urmat de un geamăt pe care numai auzul fin a lui Sam l-ar fi putut distinge, venit, acum nu mai avea nicio îndoială de la apartamentul vecin, de pe stânga, al fetelor, cu numărul 266.

Nu ştia ce se petrece acolo, şi nici pe locatari. La dracu, îi trecu lui Bill prin minte. Un geamăt? Că doar n-o fii vreo pereche de tineri îndrăgostiţi, sau una chiar în voiaj de nuntă. Sam băiatule, îi trecu fulgerător prin minte eşti pe cale să te faci de râs iremediabil! Să-i tulburi pe ai tăi e una, chiar să-i trezeşti din somn dar să deranjezi o pereche de însurăţei în prima lor noapte de amor, e alta. Blestemându-se pe sine, Sam se-ntoarse pe călcâie pentru a reintra spăşit în „budoarul” lui, când geamătul se repetă.

Dar nu, la dracu!

Nu părea a fi deloc un geamăt al pasiunii ci mai mult unul al. Suferinţei. Într-un impuls subit şi de necontrolat, furios pe sine, Sam făcu din nou o piruetă pe picioarele sale, se deplasă uşor pe coridor şi din nou apăsă pe

clanţă. A apartamentului cu numărul 266, înscris pe frontispiciu. Spre uimirea sa uşa se deschise numaidecât. Percepu o dâră de lumină şi realiză instinctiv că venea de la o lampă de buzunar. Undeva pe pat în fund văzu o siluetă care tocmai se aplecase înspre pat. Nu putu reacţiona nici cum pentru că în momentul următor lumina lanternei îl orbi complet. Înainte de-a se putea dezmetici sursa de lumină dispăru imediat, în schimb recepţionă o lovitură devastatoare în ceafa care-l proiectă la pământ. Individul cu sursa de lumină trebuia să fi trecut fulgerător în spatele său, pentru a-l doborî prin surprindere la pământ. Sam recăzu în somnul pe care şi-l întrerupsese, dar fireşte în circumstanţe mult schimbate.

.....

Leşinul nu dură mult. Sam avea o constituţie prea robustă, o constituţie de boxer pentru a fi scos uşor din circulaţie în felul acesta. Totuşi când se ridică se clătina pe picioare semn că lovitura pe care o recepţionase fusese deosebit de puternică. În plus de data asta nici gândurile lui Sam nu erau prea clare. La început avu dificultăţi în a-şi aminti de ce se trezise pe jos, iar nu în patul unde-şi amintise că se culcase. Până la urmă memoria îi reveni cu totul, şi în acea clipă se repezi spre comutator. Când se întoarse avu parte de-o privelişte grozavă, cum numai în filmele cu gangsteri sau de groază, cu James Cagney, sau Edward G. Robinson îşi mai amintise că văzuse.

Pe pat era întins un om de vreo 50-60 de ani cu bărbuţă, nefiresc contorsionat. Şi cum n-ar fi fost aşa când din pieptul acestuia se iţea mânerul unui pumnal iar cearşaful alb era aproape tot înmuiat în sânge. Primul impuls al lui Sam fii să se repeadă la om să vadă dacă mai trăieşte. Îşi apropie urechea de pieptul omului pentru a constata dacă inima îi mai bătea, şi într-adevăr se

părea că mai existau speranţe. Chiar şi pulsul îi bătea slab, extrem de slab, dar în liniştea de mormânt a camerei părea totuşi că se aude, sau nu era decât o iluzie? Pumnalul îi fusese implântat în piept victimei dar poate că nu atinsese inima. Fără a se mai gândi la consecinţe Sam încercă să tragă uşor mânerul. În momentul următor uşa fii dată cu zgomot în lături, doi inşi năvăliră în cameră în timp ce o voce se auzi tăioasă, în limba portugheză.

— *Maos para cima!* (Sus mâinile!).

Involuntar aproape Sam se supuse imediat imperativei somaţii deşi nu cunoştea limba, gestul omului cu arma fiind suficient de elocvent. Era copleşit şi voia să ofere explicaţii.

— În sfârşit, omul e al nostru! se pronunţă, altă voce, a celui de-al doilea individ căruia primul i se adresă apoi imediat.

— Adu-l pe don Alonso.

În următoarele zece minute culoarul se umplu de curioşi, care dintr-o pricină sau alta fură treziţi şi-acum se întrebau cu toţii ce se întâmplă. Printre noii sosiţi în încăpere pătrunsese un domn venerabil de vreo 70 de ani cu părul şi mustaţa complet albe în timp ce individul muşchiulos care continua să ţină pistolul îndreptat asupra lui Sam, cu alură sportivă dar complet ras în cap, afişa o mină extrem de satisfăcută şi plină de sine.

— În sfârşit don Alonso, îl avem în mână! jubilă acesta. Din păcate am sosit totuşi prea târziu. Senor Hernandez pare să fie grav rănit, dacă nu cumva… se întrerupse el, fără a-şi mai încheia fraza.

Repede însoţitorul acestuia se deplasă rapid până la pat după care constată aparent uimit:

— Mă tem de ce e mai rău, senor Alonso. Hernandez, nu mai răsuflă! şopti aproape inaudibil acesta cu o mină spăşită dându-se îngrozit doi paşi mai în spate.

— Repede, anunţă poliţia, debită la rândul său

personajul căruia toţi i se adresaseră cu o deferenţă deosebită semn că ocupa un rang mare printre oficialităţile hotelului dacă nu cumva era chiar directorul acestuia.

În sfârşit, alerta de pe culoar făcu ca tot mai mulţi clienţi ai hotelului să-şi deschidă precauţi uşile camerelor dorind să afle cât mai repede ce se întâmplă. Ba unii mai curioşi sau mai îndrăzneţi îşi traseră pe ei un halat şi în papuci de casă se buluciră la uşa apartamentului cu numărul 266. Până la urmă printre aceştia apăru la rându-le Bill şi Stilwelll, mai cu seamă alarmaţi de dispariţia lui Sam.

— Ce se petrece aici Sam? îl întrebă de-a dreptul Bill pe prietenul său. Cum se face că nu eşti în patul tău la ora asta?

Dar în locul lui Sam îi dădu răspunsul pe un ton mucalit omul cu pistolul.

— Poate pentru faptul că bunul Sam avea cu totul alte treburi pe aici, arătă el rânjind înspre omul acoperit acum cu un cearşaf, întins pe patul din fundul camerei. Tâlhărie şi omor, după tot tipicul.

— Asta nu pot s-o cred în ruptul capului, ieşi acum la rampă Stilwelll. Don Alonso, pentru senor Dentry, garantez eu cu capul.

Se părea că englezul îl cunoştea mai îndeaproape pe acest personaj care părea să se bucure de o mare prestanţă.

— N-avea niciun sens să comită aşa ceva pentru că banii nu-l lipseau deloc, şi nici nu-i stă în caracter. Sam, explică acestor domni tot ceea ce s-a întâmplat.

Sam începu să relateze pe un ton calm, suita de întâmplări care-l aduseseră în apartamentul vecin. Nu uită să menţioneze nici lovitura în cap care-l expediase pentru câteva minute la podea în stare de inconştienţă.

— Asta e cusută cu aţă albă senores, reluă şi mai înverşunat omul cu pistolul. Cu siguranţă el l-a ucis pe

Hernandez când acesta a încercat să se opună. Norocul meu a fost că atunci când îmi făceam rondul obişnuit, am auzit zgomote provenind din apartament şi un geamăt înăbuşit. Restul se ştie.

— Cu siguranţă că nu se ştie, decât ceea ce e evident. Prietenul nostru a auzit şi el geamătul şi fiind mai aproape de culoar a plecat să se intereseze. Adevăratul criminal cu siguranţă c-a avut răgazul să spele putina, restabili adevărul în limitele sale, Stilwelll

— Asta o spui dumneata senor. Cine ştie dacă nu sunteţi chiar complici.

— Asta e prea mult Alvaro, i-o tăie cel căruia i se adresaseră toţi cu apelativul de don Alonso. Nu putem arunca acuzaţii fără probe solide. Pe de altă parte pe domnul Stilwelll şi familia acestuia îl cunosc prea bine. Mai rămâne să spui că este un criminal şi acesta.

— Deocamdată susţin doar ce văd, don Alonso. Un negru înarmat cu un pumnal în camera negustorului. De altfel ne putem lămuri îndată cât dram de adevăr există în spusele acestuia. Dimas! îl apelă el pe omul cu care venise, şi se pare că gira locul de secund, vezi ce are de ascuns negrul ăsta.

Dimas se conformă pe loc şi introduse mâna în buzunarul lui Sam de unde scoase două pachete groase de escudos, din hârtiile cele mai valoroase.

— Ei ce mai spuneţi acum?

Sam rămase cu gura căscată dar acum soluţia i se păru simplă. Pe când zăcea în nesimţire la pământ criminalul îi înscenase furtul, pur şi simplu. Stilwelll replică imediat.

— Asta nu dovedeşte nimic sau mai degrabă dovedeşte contrariul. Adevăratul criminal care l-a doborât la pământ i-a vârât repede banii în buzunar pentru a scăpa la rându-i basma curată. De altfel cât ar putea valora toate hârtiile astea? După câte ştiu eu senor Dentry avea asupra sa aproape 10.000 de dolari. Asta, înainte de-a ajunge în oraşul dumneavoastră, Faro, şi la acest hotel. De ce-ar

comite o crimă, pentru o sumă mult mai mică?

— Raţionament perfect întări Bill. Toate hârtiile astea în valută portugheză nu valorează mai mult de 1000 de dolari. Şi asta cu mare îngăduinţă. Ori, mister Dentry avea asupra sa aproape de zece ori suma asta, iar aici avem martori, eu, mister Stilwelll, şi două doamne. Motivul nu stă în picioare.

— Să vedem ce-or să spună şi oficialităţile, continuă aparent netulburat Al varo, omul cu pistolul. Părerea mea este că asasinul se aştepta la o pleaşcă mult mai bogată. Că nu a găsit-o asta nu e culpa lui. I-o putem imputa cel mult lui senor Hernandez, care nu purta momentan valori mari la dânsul. Cu alte cuvinte ghinionul făptaşului. Cât despre crimă, îmi pot imagina cum s-au petrecut lucrurile. Poate că acest Sam nici nu intenţiona să-şi omoare victima ci doar s-o jefuiască. Văzându-se însă descoperit şi nevrând să fie dat în vileag, i-a închis definitiv gura.

Adevărul era că privind lucrurile şi aşa, nimic nu putea fi aprioric exclus. În ceea ce priveau oficialităţile n-au avut de aşteptat prea mult pentru că duduitul unui motor de maşină le-au dat de ştire că acestea sosiseră. Un domn mic de statură, cu o mustaţă în furculiţă, aducând din acest punct de vedere cu cancelarul german Adolf Hitler, îmbrăcat cu îngrijire în ciuda orei mai mult decât matinale îşi făcu în sfârşit apariţia. Acesta se prezentă sub numele de Hilario Cardozo, inspector de poliţie al arondamentului districtual, Faro, şi sosise prompt însoţit de doi dintre oamenii săi. Culmea că numele omului Hilario, făcea chiar cinste semnificaţiei sale, provenind din latinescul hilarius, care însemna bucuros sau fericit. În ciuda orei mai mult decât matinale acesta părea să fie bine dispus, şi plin de curtoazie, în contrast evident cu omologii lor anglo-saxoni, mereu acri de parcă at fi înghiţit o lămâie, mai cu seamă când sunt deranjaţi în toiul nopţii. Unul dintre oamenii acestuia sigilă camera

mortului şi coborâră cu toţii până în biroul directorului Alonso de Braz Brito Gardenas, aşa cum se dovedi a fi înaltul personaj, căruia i se adresaseră toţi cu respectul cuvenit funcţiei şi poziţiei de proprietar.

Cât despre omul cu pistolul acesta se dovedi a fi detectivului hotelului Al varo Cunhal. În cele din urmă, se lămuriră câteva lucruri. De ceva vreme se produseseră câteva tâlhării nocturne printre clienţii bogaţi ai hotelului, dar pân-acum doar o singură crimă. O doamnă bogată moştenitoarea ea însăşi a unui lanţ hotelier în Lisabona venise cu treburi în sudul provinciei Algarve şi trăsese cum era şi firesc la hotelul lui don Alonso pe care-l cunoştea de multă vreme. Femeia fusese jefuită şi ucisă ceea ce l-a marcat profund pe don Alonso întrucât crima se produsese în hotelul lui şi se considera direct responsabil.

Acest lucru se petrecuse înainte cu aproape un an,

Detectivul hotelului angajat de don Alonso mai devreme, din perioada când începuseră jafurile nu putuse descoperi nimic concret şi se pare că acum repurtase primul său succes.

— Dacă s-au mai comis astfel de jafuri, şi chiar omoruri, cum ar fi putut fi bănuit mister Dentry, când acesta se afla în Spania şi e pentru prima dată în hotelul dumneavoastră, don Alonso? repetă cu obstinaţie, Stilwelll.

— Furturile datează de aproape un an, luă cuvântul şi inspectorul Cardozo. În ceea ce ne priveşte am făcut tot ceea ce am putut dar am ajuns la concluzia că făptaşul cu siguranţă, era din afara oraşului. Că acum acesta ar putea fi sau nu, mister Dentry, evident că în această primă fază a cercetărilor încă nu se poate spune. Fapt este că e bănuit de vreme ce senor Cunhal l-a surprins în camera victimei.

— Admiţând prin absurd că negrului ăsta căruia dumneavoastră i vă adresaţi atât de respectuos cu mister

sau senor Dentry, nu i se pot demonstra, faptele din trecut, este suficient să plătească pentru jaful şi crima de azi. Pe de altă parte cine poate demonstra cu exactitate deplasările din Spania în Portugalia ale acestui gentleman negru, la anumite intervale? reluă Cunhal. Din Spania în Portugalia şi invers se poate ajunge în câteva ore iar cu avionul şi mai puţin. Sigur dacă s-ar fi aflat în America, argumentul n-ar mai fi fost valabil, nu se lăsă Cunhal, care nu era dispus să lase din mână pe primul suspect pe care reuşise să-l prindă poate în toată cariera lui profesională.

Din acest punct de vedere nici inspectorul Cardoso probabil că nu se putea lăuda cu prea multe reuşite de vreme ce nu reuşise să dezlege nici problema jafurilor de la hotel nici a asasinatului. Totuşi experienţa dobândită cel puţin datorită vârstei îl făcuse să fie mai circumspect şi să nu avanseze concluzii definitive. Bill care ascultase totul cu atenţie luă acum cuvântul.

— Eu cred că cel puţin în parte există adevăr în spusele lui senor Cunhal. Asasinul poate că nu dorea să săvârşească o crimă dar fiind surprins asupra faptului şi riscând să fie dat în vileag, a recurs în disperare de cauză la acest act reprobabil. Mai cred că aşa s-au petrecut lucrurile şi acum aproape un an, în cazul bătrânei doamne ucise despre care făcuse referire domnul inspector. Şi în fine, mai cred că asasinul acestei doamne ca şi al negustorului Hemandez sunt unul şi acelaşi. Întrucât noi şi mister Dentry inclusiv, nu am mai fost în Faro, niciodată înainte, asasinul nu poate fi prietenul nostru, el trebuie să fie în oraş, şi poate nu foarte departe. Îşi încheie Bill, pledoaria.

Vizibil surprins de afirmaţiile lui Bill, Stilwell îşi duse mâna la frunte de parcă l-ar fi sâcâit o insectă nevăzută.

Acesta ascultase totul în tăcere şi acum îl trase deoparte pe don Alonso şi se întreţinu cu el câteva minute. Acesta îi făcu semn unuia dintre angajaţii

hotelului, care se îndepărtă repede împreună cu englezul. Între timp continuă interogatoriul lui Sam şi-a lui Bill care-i sărise în apărare, dar se vedea clar cum detectivul Cunhal părea să devină tot mai neliniştit.

— Nu înţeleg ce dovezi vă mai trebuie domnule inspector. Individul a fost prins asupra faptului are banii victimei în buzunar şi cu siguranţă dacă se vor preleva amprentele de pe mânerul pumnalului se vor dovedi că aparţin negrului.

— Eşti prea sigur pe dumneata senor Cunhal. De unde ştii dumneata toate astea şi mai întâi că banii aparţin victimei? Oare prietenul meu Sam nu putea schimba câţiva dolari pentru a intra în posesia monedei naţionale în escudos? contraatacă Bill la rândul său.

— Ce-i drept cu certitudine n-am de unde să ştiu, dar evidenţele...

— Care ar putea fi plăsmuite.

— Chiar aşa şi e îi răspunse încă de pe prag Stilwelll care reintrase însoţit de unul dintre oamenii de încredere a lui don Alonso. Iată ce am găsit în camera de hotel rezervată a stimabilului dumneavoastră angajat don Alonso. Aţi pus un lup paznic la oi.

Funcţionarul hotelului depuse pe masă un teanc mare de bancnote în franci elveţieni cu care negustorul probabil intenţiona să facă curând o tranzacţie. În plus câteva diamante de mare valoare, precum şi o sumă considerabilă în mărci germane.

— *Foda Merda* (La naiba!), sări ca ars, în sus, don Alonso. Păi ăştia sunt banii reclamaţi ca furaţi de Herr Fornwald cu prilejul ultimei cazări la noi.

— Ce spui senor Cunhal, tot bunul Sam al nostru a dat lovitura?

Dar senor Cunhal, nu mai binevoise să răspundă noilor acuzaţii ale lui Stilwell îndreptate de data asta împotriva sa. De îndată ce englezul intrase din nou în biroul patronului său, parcă presimţind ceva, se apropiase pe

nesimţite de uşă. Acum însă cu un salt impresionant văzându-se complet demascat, atinse clanţa după care dispăru pe culoar. Ca la o comandă săriră cu toţii în sus, Bill, Cardozo şi Stilwell, mai puţin don Alonso care părea complet copleşit. Nici acum nu-i venea să creadă că angajase să lămurească problema jafurilor chiar pe făptaş. Aşa ceva doar în cărţile şi filmele cu gangsteri atât de dragi fiului său se puteau întâmpla. Cât despre Sam rămase şi aceasta uluit dar numai după ce prietenii săi o zbughiseră cu toţii pe coridor se luă după ei. Pe când cei patru încă se mai buluceau înspre uşă, Cunhal şi ajunsese la capătul culoarului. Încă mai coborau cu toţii în trombă scările când se auzi un duduit de motor. Cunhal, care-şi avea maşina parcată în apropiere nu pierduse deloc vremea şi acum era clar că voia să spele putina. Stilwell însă era de altă părere. Reuşi să-i mai strigă lui Bill peste umeri:

— Ai tu grijă, Bill, de fete! că şi dispăru în curte urmat de către Sam.

Din nou se auzi în liniştea nopţii un clar duduit de motor, roţi scrâşnite după care liniştea de dinaintea zorilor îşi reintră pe făgaşul ei normal. Bill se reîntoarse în biroul lui don Alonso, urmat de inspectorul Cardozo, care începuse să-şi frece mulţumit mâinile.

— Dacă e s-o spun pe aia dreaptă, niciodată nu mi-a plăcut de acest alunecos de Cunhal. Şi nu e vorba aici de vreo rivalitate profesională. La un moment dat l-am bănuit şi eu dar fiindcă nu aveam dovezi a trebuit să renunţ.

Mă rog, asta era scuza lui Hilario Cardozo. Nu putuse acţiona din cauza lipsei dovezilor. Că nişte străini reuşiseră să le producă în mai puţin de două ore, problema asta nu părea să-l frământe prea mult.

La urma urmei inspectorul autohton avea de ce să fie mulţumit. Cu ajutorul acestor străini picaţi de nicăieri, elucidase enigmele care grevaseră de multă vreme

asupra urbei sale. Fireşte că nu avea niciun merit dar cine o să mai ştie asta peste câteva zile când aceşti străini vor fi plecat?

* * *

Sam sări în ultima secundă în limuzina lui Stilwell care se întâmplă să aibă cheile maşinii în buzunarul jiletcii sale. Asta se întâmplase numai pentru faptul că englezul, gentleman desăvârşit cum era, nu-şi permisese să apară decât complet îmbrăcat în apartamentul cu numărul 266 de unde se auzise gălăgia.

Acum îi reuşi să prindă semnalul luminos al vehiculului din faţa sa care făcând o manevră demnă de un pilot de curse dăduse tocmai colţul.

La acest capitol însă îşi găsise capacul tingirea!

În câteva secunde Stilwell fu şi el la capătul străzii pentru a zării maşina pe care o urmărea gonind cu toată viteza pe şoseaua care ducea înspre Albufeira. Acolo dacă ar fi putut ajunge, cu siguranţă, fugarul s-ar fi putut pierde printre străduţele alambicate ale acestui pitoresc oraş pe care se putea presupune că îl cunoaşte mai bine. Numai că lui Stilwell nici nu-i dădea prin cap să lase lucrurile să se desfăşoare aşa. Ambală motorul la maximum şi spre satisfacţia sa simţi de îndată cum câştigă teren. După câteva minute ajunse să ruleze capotă lângă capotă alături de maşina adversă.

Dar ce era de făcut acum?

Cunhal n-avea deloc de gând să renunţe. Era clar că se hotărâse să joace totul pe-o carte.

— Ron, trage maşina cât mai aproape de ticălosul ăsta îi şopti, Sam.

— Ce vrei să faci Sam, prietene? E prea periculos! se pronunţă englezul care sesizase numaidecât intenţia lui Sam.

— Păi ăsta nu se va opri decât când i se va termina benzina. Vrei să vezi cine şi-a făcut plinul mai complet? rânji Sam cu toată gura.

Dar cei doi amici nu apucară să dezbată problema că fugarul şi trecu la acţiune. O mână ieşi afară prin fereastra maşinii de alături şi două împuşcătură răsunară una după alta. Doar faptului că acesta din goana maşinii sale pe care o conducea acum cu o singură mână nu putuse ochii cum se cuvine, scăpaseră neatinşi. Totuşi farul din dreapta limuzinei se sparse în ţăndări.

— *Damned!* scrâşni Stilwell. De-aş fi păstrat arma în maşină i-aş fi plătit ticălosului cu aceeaşi monedă.

Desigur că dacă cei doi amici ar fi avut arme de foc în maşină ar fi fost suficient să tragă în roţile vehiculului din faţă pentru a-l sili să se oprească. Acum însă erau la discreţia adversarului şi acesta nu întârzie să se folosească de avantajul său. Neprimind o replică pe măsură acesta îşi reluă tirul cu arma. Şi de data asta reuşiră să scape ca prin urechile acului nefiind atinşi numai pentru faptul că anticipând mişcările trăgătorului îl lăsase pe acesta intenţionat să capete avantaj, rămânând în urmă.

Din nou repetă manevra de a-şi ajunge rivalul Stilwell şi tot de atâtea ori încetini în ultima clipă pentru a nu fi nimeriţi fie şi accidental de gloanţe.

— Admirabil Ron, îi mărturisi la un moment dat Sam. L-ai făcut pe individ să-şi golească degeaba încărcătorul. I-am văzut arma pe când eram în 266. E-un model vechi american de Smith and Wersson, cu şase focuri care tocmai au fost trase. Să nu-i mai oferim ticălosului alte şanse. Ambalează motorul.

De data asta Stilwell făcu ce i se spuse, şi în momentul când cele două maşini ajunseră din nou într-o traiectorie paralelă, Sam îndrăzni saltul de îndată ce Stilwell îi făcu semn să deschidă uşa.

Sam care ateriză mai întâi pe capota maşinii vecine îi

sparse parbrizul cu o formidabilă lovitură de picior, nimerindu-l pe Cunhal care cu o mână pe volan căuta cu cealaltă să-şi reîncarce arma. Vehiculul lui Cunhal începu să meargă în zigzag, dar această mişcare dezordonată nu dură mult. Sam izbutise să frâneze. Lupta care a urmat a fost fără istoric. În pumnii distrugători a lui Sam explodase în fine întreaga lui frustrare din dimineaţa asta şi poate din zilele anterioare. Când şi Stilwell oprise limuzina Cunhal nu mai era decât o masă de carne gemândă.

* * *

— *Ecce ho mo!* pronunţă teatral Stilwell celebrele cuvinte ale lui Ponţiu Pilat când îl prezentase fariseilor pe Isus. De data asta însă omul era o mină umană redusă la tăcere de culpa reală care i se imputa, numeroase jafuri şi două vieţi cel puţin, pe conştiinţă. Redus la tăcere de pumnii răzbunători ai celui destinat să-i devină următoarea victimă deşi de-o altă manieră, redus la tăcere de pumnii lui Sam.

Cu asta lucrurile au fost lămurite iar Sam exonerat de orice vină s-a putut retrage în dormitorul său pentru a-şi relua somnul. Cât despre Alvaro Cunhal aceştia erau primii zori ai unor zile foarte grele pentru el.

Mai târziu când Bill şi Sam îşi manifestară recunoştinţa pentru felul în care Stilwell, acţionând în linia vestiţilor detectivi investigatori englezi, izbutise să dezlege misterul celor două asasinate şi-a jafurilor care ţinuseră pe jar oraşul Far o un an întreg, disculpându-l pe Sam şi spălând onoarea întregului grup, acesta se mărgini să se eschiveze cu modestie:

— Dar bine Bill, de fapt tu ai produs cheia rezolvării întregii enigme. Tu cu ultimele tale afirmaţii că probabil criminalul nu e departe, sau poate că este chiar deal

casei, mi-a căzut vălul de pe ochi.

Dimineaţa târziu, după ce s-au sculat şi fetele, Thea se exprimă somnoroasă după ce se frecă la ochi:

— Nu ştiu prieteni, dar parcă am avut un vis ciudat. Se făcea că mai eram urmăriţi pe şosea şi că s-au tras chiar focuri de armă! Ce bine că a fost numai un vis.

— Păi chiar un vis a fost Miss Gazon, deşi în mod curios mi se pare că un vis asemănător l-am avut şi noi.

Pe Bill şi Sam îi apucară râsul ceea ce stârni cum era şi firesc, nedumerirea fetelor.

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

ZBOR PESTE ATLANTIC